

til Forhandling, ſkal jeg tillade mig at give en almindelig Overſigt over de indkomne Andragender. Der er, ſom det ærede Thing vil ſe, indkommet ikke mindre end 74, og der er endnu flere tilbage. Det er et ſtørre Antal, end der nogenſinde tidligere er indkommet. Naar det i Grundlovens § 63 hedder: „Intet Andragende maa overgives noget af Thingene uden igjennem et af dets Medlemmer“, gaar jeg ud fra, at deri maa ligge, at det Medlem, ſom indbringer det paagjældende Andragende, tillige ſver en Slags Kritik derover. Jeg kan ikke negte, at, naar der indkommer Andragender i en ſaadan Maſſe, er det pønkſeligt, at de ere ſkrevne i en nogenlunde let og tilgængelig Form, og at der ikke, ſom tit er Tilfældet, kommer et temmelig ubearbejdet Materiale. Inden man ſkaffer Udvalget et ſaadant Arbejde ſom dette; forekommer det mig noſt, at de enkelte Medlemmer burde tage Hensyn til, at det er et vidtløftigt Arbejde. Der foreligger Andragender her, ſom, naar de ſtulle gjenemgaaſ grundig, kunne fordre halve og hele Dages Arbejde, ikke at tale om, at den, ſom er ſaa uheldig at blive Ordſfører, maa bruge Timer endog blot til et enkelt Andragende, for at ſætte ſig nogenlunde ind deri. Jeg vil derefter opfordre ærede Medlemmer, ſom herefter indbringe Andragender, om at udøve nogen Kritik derpaa. Det var den ene Bemærkning. Den anden er den, at det jo er en ſtaaende Regel, at man ikke tager Hensyn til noget Andragende, ſom ikke har været hos vedkommende Miniſter og der ſaaet Afſlag. Men her foreligger ikke ſaa ſaa Andragender, med hvilket dette ikke har været Tilfældet. Dette er blevet ſagt her flere Gange, men ærede Medlemmer maa vel have overhørt det. Jeg gjentager det derfor her til Efterretning for de Herrer, men ogſaa for Preſſen, at de kunne gjøre vedkommende Andragere opmærſomme paa, at det er den Bei, ſom ſkal gaas, at vedkommende Andragende ſørſt maa have været hos vedkommende Miniſter. — De indkomne Andragender kan jeg dele i fire Slags. Den ene Slags er af en ſaadan Beſtaffenhed, at der tages Hensyn til dem ved ſelve Finantsloven. Af den Slags er der ikke mindre end 11, ſom alſaa allerede have fundet Afgjørelſe og det en Afgjørelſe, der maatte paa en enkelt Undtagelſe nær gaar i den Retning, ſom de paagjældende Andragereønſte. Det er Andragenderne Nr. 2, 4, 5, 12, 13, 14, 35, 37, 48, 63 og 65, ialt 11. Det er alſaa et ikke ringe Antal, ſom maa ſiges at have været modne, og ſom allerede have kunnet finde Afgjørelſe ved Finantslovens Behandling eller ville finde det ved Tillagsbevillingen. Jeg maa jo gaa ud fra, at ærede Medlemmer ſelv have læſt Betænkningen og der maattet have ſet efter, hvilke diſſe Andragender ere. Endelig er der Andragenderne ſom ere forhandlede med vedkommende Miniſter, det er Andragenderne Nr. 3, 6, 17, 24,

41, 54 og 58, ialt 7. De Andragender, ſom vedrøre de enkelte Miniſtre — ſ. Ex. nogle vedrørende den høitærede Kirke- og Underviſningsminiſter — og den Indſtilling, der er gjort om et af diſſe, ſkal jeg omtale, naar diſſe Andragender komme til Forhandling, men ikke paa dette Stadium, da kun de Andragender ere til Forhandling, ſom vedrøre den ærede Juſtitsminiſter. Det var ſørſt 11, ſom have fundet Afgjørelſe, 7 ere forhandlede med de paagjældende Miniſtre, det var 18, der er gjort Indſtilling om 15, det er 33; tilbage er 41, ſom maa ſiges at have været umodne, i alt Falb mindre vel motiverede. Det havde ingen Skade været, hverken for Thinget eller for Udvalget, om diſſe 41 Andragender ikke havde været indbragte; men det kan jo ikke altid vides, og alle Medlemmer have ikke vidſt Beſked derom; det gjælder ikke alle Andragender, men det gjælder i alt Falb dem, ſom ikke have været hos den paagjældende Miniſter. — Det ene Andragende, ſom foreligger her til Forhandling, er det, hvorom der er gjort Indſtilling under Nr. 7. Andragendet er fra Smed Jens Chriſtensens Suſtru Maren Hænſen — hendes første Mand er død, og hun har giftet ſig igjen. Hun har udgivet en lille Piece, ſom hunønſker at forhandle, og Bogen gaar ud paa at viſe, hvilke Lidelſer hun og hendes Mand have gjenemgaaet ved at henſidde i Arreſt gjentagne Gange. Hun mener, at det tilſidſt har paaſørt hendes Mand en Sygdom, ſom har havt Døden til Følge; men hver Gang de have været i Arreſt, ere de bleve fritjendte. Dette er jo det Samme, ſom vi flere Gange have haft Leilighed til at iagttage, nemlig at de Paagjældende blive arreſterede og fritjendte, uden at der iſølge Lovgivningen kan gives dem nogen Dpreiſning derfor. Jeg ſkal indrømme, at det ogſaa vilde være vanſkeligt at give en Lov i denne Retning, men ſaa vidt jeg buffer, foreligger der dog nu en ſærlig Lov, vedrørende den ſamme Sag, til Forhandling i Norge, og det er jo muligt, at den høitærede Juſtitsminiſter kan finde ſig foranlediget til at tage hele Sagen under Overveielſe. Man har dog ikke villet gjøre nogen Indſtilling derom her, idet denne Sag er forekommet Udvalget at være vel ſpeciel til, at man turde indlade ſig paa et ſaa ſtort Foretagende ſom en almindelig Lov deſangaaende eller endog blot paa at gjøre en Indſtilling derom. Jeg ſkal forøvrigt ikke indlade mig paa at referere Andragendet nærmere, idet jeg ikkeønſker nogen Debat om det her i Salen, men jeg ſkal blot bemærke, at der i ſelve den lille Bog, ſom Konen forøvrigt ſelvønſker at faae Lov til at kolportere, forekommer flere ret mærkelige Ting, ſom viønſker, at den høitærede Juſtitsminiſter ſkal underſøge, og derfor foreſlaa vi Sagen henviſt til Juſtitsminiſteren. Videre ſkal jeg ikke ubtale mig om dette Andragende.